

POSTANOWIENIE Z DNIA 2 LIPCA 2003 R.

III KZ 20/03

Do opłaty od kasacji nie mają zatem zastosowania przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 lutego 1991 r. w sprawie rozkładania na raty i odraczanie terminu spłaty należności sądowych (Dz. U. Nr 25, poz.102 ze zm.), lecz jedynie przepisy Kodeksu postępowania karnego o możliwości zwolnienia strony od uregulowania opłaty, której wyłożenia wymaga się przy składaniu pisma procesowego (art. 623 k.p.k.).

Przewodniczący: sędzia SN T. Grzegorzczak.

Sąd Najwyższy w sprawie Marcina B., skazanego z art. 280 § 1 k.k., po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu, w dniu 2 lipca 2003 r. zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału Sądu Apelacyjnego w B. z dnia 2 kwietnia 2003 r. o odmowie przyjęcia kasacji

u t r z y m a ł w mocy zaskarżone zarządzenie.

U Z A S A D N I E N I E

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji ze względu na nieiuszczenie w terminie, mimo wezwania, wymaganej opłaty od kasacji. W zażaleniu na rozstrzygnięcie obrońca skazanego podniósł zarzut obrazy prawa procesowego, a to art. 530 § 2 w zw. z art. 120

§ 2 i art. 623 k.p.k. oraz § 1 pkt 1 i § 2 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 lutego 1991 r. w sprawie umarzania, rozkładania na raty i odraczania terminu spłaty należności sądowych (Dz. U. Nr 25, poz.102 ze zm.), przez nierozpoznanie, przed wydaniem tej decyzji, wniosku skazanego o rozłożenie na raty opłaty od kasacji. W uzasadnieniu skarżący podniósł, że opłata od kasacji należy do kosztów sądowych, a zarządzenie jej uiszczenia jest orzeczeniem w rozumieniu art. 93 § 2 k.p.k., przeto nie można decydować o odmowie przyjęcia kasacji z powodu nieuiszczenia wymaganej opłaty przed rozpoznaniem wniosku o rozłożenie płatności tej opłaty na raty.

Rozpoznając to zażalenie Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazane w środku odwoławczym rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 1991 r. dotyczy, jak wynika to z jego tytułu oraz z treści § 1 pkt 1, kosztów sądowych „orzeczonych w postępowaniu cywilnym i karnym” W § 2 ust.1 tegoż rozporządzenia mówi się o możliwości stosowania ulg w spłacie wobec „należności, których ściągnięcie (...) byłoby połączone z nadmiernymi trudnościami lub powodowałoby (...) zbyt ciężkie skutki.” Nie budzi zatem wątpliwości, że analizowany akt wykonawczy dotyczy jedynie należności sądowych orzeczonych prawomocnie przez sąd, a więc podlegających „ściągnięciu” w trybie egzekucji. Opłata od kasacji należnością taką nie jest. Jej uiszczenie wynika z ustawy jako warunek formalny skuteczności tego środka zaskarżenia. Jej nieuregulowanie w wymaganym terminie nie oznacza więc możliwości przymusowego jej ściągnięcia, lecz czyni skargę kasacyjną prawnie nieskuteczną. To zaś pociąga za sobą konieczność odmowy jej przyjęcia. Zarządzenie wzywające stronę do uiszczenia opłaty od kasacji nie jest przy tym orzeczeniem sądu, co wyraźnie wynika z art. 93 § 2 k.p.k., gdyż że orzeczeniami takimi są jedynie wyroki i postanowienia (§ 1 art. 93 k.p.k. oraz tytuł rozdziału 11 kodeksu). Przedmiotowe zarządzenie nie nakłada

przy tym owej opłaty, lecz tylko przypomina o konieczności jej uiszczenia pod określonym rygorem i wzywa do jej uregulowania. Nie ustala ono też jej wysokości, jako że ta wynika z odrębnego aktu wykonawczego do kodeksu. Do opłaty od kasacji nie mają zatem zastosowania przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 lutego 1991 r. w sprawie rozkładania na raty i odraczanie terminu spłaty należności sądowych (Dz. U. Nr 25, poz.102 ze zm.), lecz jedynie przepisy kodeksu postępowania karnego o możliwości zwolnienia strony od uregulowania opłaty, której wyłożenia wymaga się przy składaniu pisma procesowego (art. 623 k.p.k.). W niniejszej sprawie skazany wystąpił o takie zwolnienie i go nie uzyskał. Był więc zobowiązany, po rygorem odmowy przyjęcia kasacji, do uregulowania tej opłaty i wezwano go odrębnie do uczynienia tego. Jego odpowiedzią na to wezwanie był wówczas wniosek o rozłożenie tej opłaty na raty, co było jednak czynnością prawnie nieskuteczną, jako że był to wniosek niedopuszczalny na gruncie opłaty od kasacji. W konsekwencji skazany nie uregulował tej opłaty w wyznaczonym terminie. Tym samym zasadnie odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej go dotyczącej, a wskazane w zażaleniu na tę decyzję przepisy proceduralne nie zostały w tej sprawie naruszone.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.